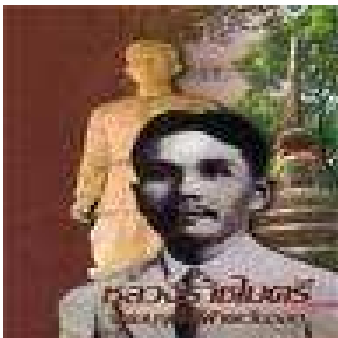

เกษตรกรรม (การปลูกยางพาราในอำเภอแกลง)

พระยารัษฎานุประดิษฐ์มหิศรภักดี
(คอซิมบี๊ ณ ระนอง)

หลวงราชไมตรี (ปุม ปุณศรี)

ประวัติความเป็นมาของการปลูกยางพารา

ยางพารา นับได้ว่าเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของอำเภอแกลงอีกชนิดหนึ่งที่ทำรายได้ให้กับชาวอำเภอแกลงตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน การปลูกยางพาราในประเทศไทยเริ่มปรากฏหลักฐานครั้งแรกในปี พ.ศ. 2443 ที่อำเภอเมือง และ อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง โดยขุนนางไทยเชื้อสายจีน คือ พระยารัษฎานุประดิษฐ์ (คอซิมบี๊ ณ ระนอง) ได้นำเมล็ดยางพารามาทดลองปลูกเป็นครั้งแรก

ต่อมาในปี พ.ศ. 2451 หลวงราชไมตรี (ปุม ปุณศรี) ในฐานะกรมการพิเศษได้รับริเริ่มนำยางพารามาทดลองปลูกในจันทบุรีเป็นคนแรก เนื่องจากเห็นว่าจันทบุรีมีลักษณะภูมิอากาศชุ่มชื้นคล้ายคลึงกันกับในคาบสมุทรมลายู และภาคใต้ของประเทศไทย สวนยางพาราของหลวงราชไมตรีที่ทดลองทำเป็นแห่งแรกนี้เริ่มมีผลผลิตออกสู่ตลาดได้ในราวปี พ.ศ. 2458 ในระยะแรกหลวงราชไมตรีได้ทำหนังสือยื่นเรื่องราวไปถึงกรมเพาะปลูก กระทรวงเกษตรธิการ ขอให้หาทางช่วยจำหน่ายยางพาราที่ผลิตได้

หลังจากที่ได้ดำเนินการสืบหาบริษัทรับซื้อยางพาราที่ผลิตได้จากสวนของหลวงราชไมตรี เพื่อส่งออกไปจำหน่ายยังตลาดต่างประเทศ ปรากฏว่ามี 2 บริษัท ต่างชาติ ที่เสนอตัวเข้ามาช่วยจัดจำหน่ายให้ ได้แก่ **ห้างเบอร์ลีแอนโก** แนะนำให้ใช้วิธีฝากขายผ่านห้างของตน โดยทางห้างจะเรียกค่าฝากขายร้อยละ 6 อีกบริษัทหนึ่ง ได้แก่ **ห้างอีสต์เอเชียติก** เสนอที่จะส่งเรื่องราวไปหาผู้รับซื้อในตลาดลอนดอนให้ ท้ายสุด หลวงราชไมตรีได้ตกลงจำหน่ายยางพาราที่ผลิตได้ให้กับ **ห้างอีสต์เอเชียติก** โดยตกลงกำหนดราคาซื้อขายยางพาราตามราคารู้นลงในท้องตลาด

หลังจากที่หลวงราชไมตรีได้ทดลองปลูกยางพาราจนสำเร็จแล้ว ได้มีผู้ประกอบการในจังหวัดจันทบุรี และจังหวัดใกล้เคียงหลายท่านได้ให้ความสนใจทำสวนยางพารากันมากขึ้น

พระครูนิวาสธรรมสาร (หลวงพ้อโต)

ความเป็นมาของการปลุกยวงพาราในอำเภอแกลง

มีเรื่องเล่ากันว่า “หลวงพ้อโต” แห่งวัดเขาชะโคน เป็นคนไปเอาเมล็ดพันธุ์จากหลวงราชไมตรี (ปุม ปุณศรี) มาปลุกที่บริเวณวัดเขาชะโคน เมื่อประมาณ พ.ศ.2465 บริเวณลานวัดปลุกยวงเต็มไปหมดไม่มีที่ว่างเลย ยางกริดได้ แล้วอายุต้นยางคงจะไม่ต่ำกว่า 10 ปี นับว่าวัดเขาชะโคนจะปลุกยวงเป็นแห่งแรกใน อำเภอแกลง โดยพระครูนิวาสธรรมสาร (หลวงพ้อโต) เจ้าอาวาสวัดเขาชะโคน นำเมล็ดพันธุ์มาจากสวนยางของหลวงราชไมตรี

คงพอสรุปได้ว่า บุคคลที่นำต้นยางมาปลุกในอำเภอแกลง หรือในจังหวัดระยองเป็นคนแรกก็คือ พระครูนิวาสธรรมสาร (หลวงพ้อโต) มาปลุกบริเวณวัดเขาชะโคน ประมาณปี พ.ศ.2465 หรือ เมื่อ 81 ปีมาแล้ว หลังจากที่ท่านพระครูนิวาสธรรมสาร ได้นำยางมาปลุกที่วัด ปรากฏว่ามีท่านอื่นๆ อีกที่สนใจก็ได้มีการไปขอพันธุ์ยางจาก หลวงราชไมตรี (ปุม ปุณศรี) มาปลุกในพื้นที่อำเภอแกลงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อมีการปลุกต้นยางแล้ว ก็ต้องใช้เวลาอีกหลายปีจึงจะสามารถกริดยางได้ เมื่อกริดได้น้ำยางแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือ การนำน้ำยางที่ได้นั้นมาทำเป็นแผ่น ซึ่งการผลิตยางแผ่นสมัยก่อนทำยากมาก เนื่องจากประชาชนยังไม่เข้าใจถึงกรรมวิธีมากนัก

โดยมีขั้นตอนการทำยางแผ่นในอดีตที่น่าสนใจดังนี้

1. เมื่อกริดยางเก็บน้ำยางมาแล้ว ก็เอาปีบน้ำมันกำมาผ่าสองหล่อน้ำยางโดยใช้ สารส้ม ใบชะมวง เปลือกสับปะรด เอามาแช่น้ำผสมกัน แล้วเอาน้ำผสมน้ำยากวนให้เข้ากันเพื่อให้ยางออก
2. การกริดยางก็เช่นกันต้องไปเลื่อยไม้เนื้อแข็ง เช่น ไม้กะบก เลื่อยให้ไม้หน้าใหญ่ทำแผ่นยาง แล้วใช้เลื่อยหยักเป็นตาข้าวหลามตัดเล็กๆ ปีกเสาสองต้น เอาไม้ทำเป็นคานคามดันเสาสองข้าง เอาแผ่นกระดานที่หยักแล้วหงาย 1 แผ่น แล้วเอายางที่พอกออกตัวไปวางบนแผ่นไม้แล้วเอาอีกแผ่นหนึ่งคว่ำ มีกระดานทับอีก 1 อัน ใช้ลิ้มตอกให้ไม้แบบกริดยางให้น้ำแห้ง เพื่อดากแดดให้แห้งต่อไป ซึ่งยาง 10 แผ่น ต้องใช้เวลาในการกริดเป็นแผ่นต้องใช้เวลาครึ่งวัน
3. การตากแดดพอแห้งแล้วก็รมควัน การรมควันสมัยก่อนไม่มีเตารมเหมือนเดี๋ยวนี้ ต้องใช้ไม้มาก่อไฟให้ลุกแล้วแขวนยางเป็นชั้น 2 หรือ 3 ชั้น ชั้นล่างสุดต้องคอยใส่ไฟทั้งวันทั้งคืน 3 – 4 วัน ถึงจะเก็บส่งกรุงเทพฯ ได้

สถานะของการปลูกยางพาราในปัจจุบัน

ปัจจุบันการทำสวนยางพาราในประเทศไทย มีจุดประสงค์เพื่อกรีดยางเป็นหลัก แต่ผลพลอยได้หลักจากการทำสวนยาง คือ ไม้ยางพารา ในอดีตต้นยางที่ถูกตัดโค่นส่วนใหญ่ ถูกเผาทิ้ง บางส่วนนำไปทำฟืน และสร้างความยุ่งยากให้แก่ชาวสวนเป็นอันมาก ประกอบกับไม้ยางพารามีความทนทานตามธรรมชาติค่อนข้างต่ำ แผลง และเห็ด รา สามารถเข้าทำลายเนื้อไม้ได้ง่าย และรวดเร็ว ดังนั้นเมื่อตัดฟันต้นยางแล้วต้องนำไปใช้ประโยชน์ทันที จากขีดจำกัดของการนำไม้ยางพารามาใช้ประโยชน์ดังที่กล่าวมาแล้ว จึงไม่มีผู้สนใจนำไม้ยางพาราไปใช้ทำให้เกิดความสูญเปล่าทางเศรษฐกิจ ต่อมาเมื่อทรัพยากรป่าไม้ขาดแคลนไม้คุณภาพดีที่เคยหาได้ง่าย และราคาถูกริมหายาก และมีราคาแพง ดังนั้น จึงได้พยายามหาวิธีที่จะนำไม้ยางพารามาใช้ประโยชน์ จนประสบความสำเร็จ ปัจจุบันผลิตภัณฑ์จากไม้ยางพาราเป็นที่ต้องการของต่างประเทศ ทำให้เกิดอาชีพการทำไม้ยางพารา ขึ้นในพื้นที่ที่มีการปลูกยางพารา ทั้งในภาคใต้ ภาคตะวันออก และเกือบทุกภาคของประเทศ

การใช้ประโยชน์จากยางพาราในปัจจุบัน

ปัจจุบันการผลิตไม้ยางพาราจากการโค่นสวนยางเก่า เพื่อเปลี่ยน เป็นยางพันธุ์ดี ประมาณว่าสามารถทำได้ ประมาณปีละ 230,000 ไร่ เนื้อไม้ จากต้นยางที่ถูกตัดโค่น สามารถนำมาใช้ประโยชน์ ได้ประมาณ ไร่ละ 22 ลูกบาศก์เมตร เมื่อคิดรวม เป็นเนื้อไม้ยางพารา ที่ตัดโค่น เพื่อเปลี่ยนใหม่มีปริมาณ ไม้ถึง 5 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี ผลการศึกษาทราบว่า สามารถนำไม้ยางพารามาออกมา ใช้ได้ ประมาณ 70-75 เปอร์เซ็นต์ ของปริมาณไม้ที่ผลิตได้ ต่อไร่

ไม้ยางพารา ส่วนใหญ่นำมาผลิต เป็นเฟอร์นิเจอร์ และชิ้นส่วน และผลิตภัณฑ์ไม้อื่นๆ เพื่อการส่งออก ปัจจุบัน ทำรายได้จากการส่งออกผลิตภัณฑ์ ไม้ยางพารา ปีละไม่ต่ำกว่า หมื่นล้านบาท เนื่องจากอุตสาหกรรม ไม้ยางพารา ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทำให้เป็นที่นิยมของ ตลาดผลิตภัณฑ์ไม้ทั้งใน และต่างประเทศ แยกออกได้ ดังนี้

1. ผลิตภัณฑ์ไม้ยางพาราได้แก่ เครื่องเรือนไม้ ของเล่น แผ่นขึ้นไม้อัด แผ่นใยไม้อัดแข็ง พื้นไม้ปาร์เกต์ กรอบรูป เครื่องครัวอื่นๆ เป็นต้น
2. ไม้เสาเข็มงานก่อสร้าง
3. ไม้สำหรับม้วนสายไฟฟ้าขนาดใหญ่
4. เชื้อเพลิงในรูปแบบต่างๆ เช่น ฟืน ถ่าน
5. ทำลังใส่ปลา

วิธีการผลิตยางแผ่นในปัจจุบัน

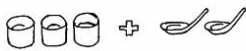
เพื่อให้ได้ยางแผ่นดิบที่มีคุณภาพดี ตรงตามมาตรฐาน และได้ราคาชาวสวนควรทำยางแผ่นดิบให้มีคุณภาพดี ซึ่งมีวิธีการปฏิบัติตามขั้นตอนดังนี้

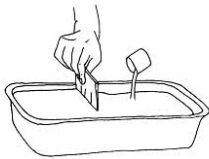
1. เก็บรวบรวมน้ำยาง ใส่ในถังเก็บน้ำยางที่มีฝาปิด
2. กรองน้ำยางด้วยตะแกรงลวดกรอง โดยวางตะแกรงกรองซ้อนกัน 2 ชั้น

3. ตวงน้ำยางที่กรองแล้ว 3 ลิตร กับน้ำสะอาด 2 ลิตร ใส่ลงตะกวง กวนให้เข้ากัน อัตราส่วนผสมนี้อาจเปลี่ยนแปลงได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง หรือน้ำหนักยางแผ่นที่ได้

4. เตรียมน้ำกรด โดยใช้ น้ำกรดฟอร์มิก ชนิดความเข้มข้น 90% อัตราส่วน 2 ช้อนแกง ผสมกับ น้ำสะอาด 3 กระจ็องนม จะได้กรดที่มีความเข้มข้นพอเหมาะ ซึ่ง น้ำกรดฟอร์มิก 90% จำนวน 1 ลิตร สามารถใช้ทำยางแผ่นได้ประมาณ 90-100 แผ่น

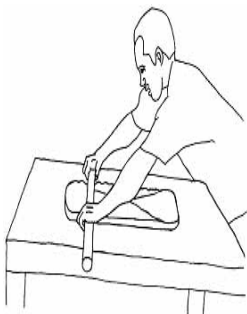
5. ตวงน้ำกรดที่ผสมแล้ว 1 กระจ็องนมใช้พายกวนน้ำยางก่อน 2-3 รอบ แล้วเทกรดลงในน้ำยาง กวนด้วยพายให้เข้ากันดี ราว 4-5 รอบ (อย่ากวนนานเกินไปจนยางตั้งตัว เพราะจะปาดฟองอากาศออกไม่ทัน)

6. ใช้ใบพายกวาดฟองอากาศออกจากตะกวงให้หมด

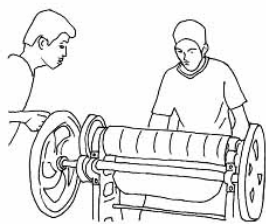

7. ปิดตะกวงเพื่อป้องกันมิให้ฝุ่นละอองหรือสิ่งสกปรกตกลงในน้ำยางที่กำลัง ึ่งไว้ประมาณ 30-45 นาที ยางก็จะจับตัวเป็นก้อน

8. เมื่อยางจับตัวราว 30 นาที ใช้นิ้วมือกดดู ยางยุบตัวลงได้ นุ่มๆ ยางไม่ติดมือสามารถนำไปนวดได้ ก่อนนำไปนวดรินน้ำสะอาดหล่อไว้ทุกตะกวง เพื่อสะดวกในการเทแทนยางออกจากตะกวง อย่าปล่อยให้ยางจับตัวนานเกินไปจนไม่สามารถ นวด รีดได้ ควรตรวจสอบการจับตัวบ่อยๆ และสังเกตลักษณะก้อนยางที่จับตัวได้ พอดีสำหรับการนวด จนเกิดความชำนาญ

9. เทก้อนยางออกจากตะกวงบนโต๊ะขนาดยาวที่ปูด้วยลูมึนเนียมหรือแผ่นสังกะสี ใช้ท่อเหล็กขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 3 นิ้ว ยาวประมาณ 80 เซนติเมตร นวดยางให้หนาประมาณ 1 เซนติเมตร ตกแต่งแผ่นยางขณะทำการนวดให้มีรูปร่างเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่มีความยาวเป็น 2 เท่าของความกว้าง มุมทั้งสี่โค้งมนได้รูป

10. นำยางที่นวดแล้ว เข้าเครื่องรีดเส้น (จักรเรียบ) 3-4 ครั้ง ให้นา
ประมาณ 3-4 มิลลิเมตร

11. นำแผ่นที่ผ่านการรีดเส้นแล้ว เข้าเครื่องรีดดอก 1 ครั้ง ให้เหลือความหนา
ไม่เกิน 2 มิลลิเมตร

12. นำแผ่นยางที่รีดดอกแล้วมาล้างด้วยน้ำสะอาด เพื่อล้างน้ำกรดและสิ่ง
สกปรกที่ติดอยู่ตามผิวของแผ่นยางออกให้หมด

13. นำแผ่นยางมาผึ่งให้แห้งไว้ในที่ร่มประมาณ 6 ชั่วโมง ห้ามนำไป
ผึ่งแดดเพราะจะทำให้ยางเสื่อมคุณภาพ

14. เก็บรวบรวมยางโดยพาดไว้บนราวในโรงเรือน ผึ่งให้แห้งใช้เวลา
ประมาณ 15 วัน เพื่อรอจำหน่าย

